

บทที่ 3

ระเบียบวิธีการศึกษา

นิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ จังหวัดลำพูน จัดตั้งขึ้นเพื่อสนองนโยบายตามแผนการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2520 - 2524) ซึ่งกำหนดให้มีการกระจายการพัฒนาอุตสาหกรรมไปสู่ภูมิภาคต่างๆ และเพื่อให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2525 - 2529) ซึ่งเน้นให้มีการพัฒนาเมืองหลัก เมืองรองของภาคต่างๆ การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (กนอ.) จึงได้มีโครงการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ ขึ้นที่ จังหวัดลำพูน เนื่องจากมีความเหมาะสมหลายประการ เช่น มีความพร้อมด้านสาธารณูปโภค แรงงาน วัตถุดิบทางการเกษตร ระบบสื่อสาร และการคมนาคม จึงมีการพัฒนาพื้นที่ริมถนนทางหลวงหมายเลข 11 ช่วงกิโลเมตรที่ 69-70 (ลำปาง - เชียงใหม่) ตำบลบ้านกลาง อำเภอเมือง จังหวัดลำพูน มีเนื้อที่ประมาณ 1,780 ไร่ โดยเริ่มก่อสร้างและพัฒนาพื้นที่เมื่อเดือนเมษายน พ.ศ. 2526 และสร้างเสร็จในเดือนมีนาคม พ.ศ. 2528 โดยใช้เงินทุนทั้งสิ้นประมาณ 358 ล้านบาท มีแรงงานเข้ามารับจ้างทำงานเป็นพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรมต่างๆ เป็นจำนวนมาก มีจำนวนโรงงานที่เปิดดำเนินการ 65 โรงงาน (ข้อมูล ณ วันที่ 11 สิงหาคม 2551) มีจำนวนพนักงานรวมทั้งสิ้น 47,525 คน แยกเป็นแรงงานเพศชายจำนวน 14,698 คน และแรงงานเพศหญิงจำนวน 32,827 คน (สำนักงานนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ, 2551) ในการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการออมของพนักงานในเขตนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ จังหวัดลำพูน ได้กำหนดวิธีดำเนินการศึกษาเป็นขั้นตอนที่ประกอบไปด้วย การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง การสุ่มตัวอย่างประชากร การเก็บรวบรวมข้อมูล เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล การกำหนดแบบจำลองที่ใช้ในการศึกษา และสมมุติฐานของการศึกษา ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

3.1 ขอบเขตการศึกษา

ขอบเขตของการศึกษานี้ คือ มุ่งเน้นเฉพาะพนักงานที่ทำงานในเขตนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ จังหวัดลำพูน เพื่อศึกษาถึงปัจจัยสำคัญทางด้านสังคมและด้านเศรษฐกิจที่มีผลต่อการออมของพนักงานในเขตนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ จังหวัดลำพูน และเพื่อศึกษาถึงปัจจัยที่ใช้ประกอบการตัดสินใจเลือกรูปแบบการออมของพนักงานในเขตนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ จังหวัดลำพูน การเลือกนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ จังหวัดลำพูนเป็นพื้นที่ทำการวิจัย เนื่องจากเป็นพื้นที่ศูนย์กลางของนิคมอุตสาหกรรมในเขตภาคเหนือ

3.2 การสุ่มตัวอย่าง

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้กำหนดประชากรที่ใช้ในการศึกษา คือ พนักงานในเขตนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ จังหวัดลำพูน ซึ่งจากรายงาน ณ วันที่ 11 สิงหาคม 2551 มีจำนวนพนักงานรวมทั้งสิ้น 47,525 คน (สำนักงานนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ, 2551)

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้กำหนดขนาดตัวอย่างโดยใช้วิธีการของ Taro Yamane (อ้างถึงใน พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2538) ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ดังนี้

$$\begin{aligned} \text{สูตร} \quad n &= \frac{N}{1 + N(e)^2} \\ \text{โดยกำหนดให้} \quad N &= \text{จำนวนประชากรทั้งหมด} \\ n &= \text{ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง} \\ e &= \text{ระดับความเชื่อมั่นที่กำหนด} \\ n &= \frac{47,525}{1 + 47,525 (0.05)^2} \\ &= 396.66 \text{ หรือ ประมาณ } 400 \text{ ราย} \end{aligned}$$

จากประชากรจำนวน 47,525 ราย คำนวณขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่เหมาะสมได้จำนวน 400 ราย โดยใช้วิธีเก็บกลุ่มตัวอย่างแบบตามสะดวก (Convenience Sampling) ใช้การเก็บข้อมูลจากการแจกแบบสอบถาม

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.3.1 ข้อมูลและแหล่งข้อมูล

ข้อมูลและแหล่งข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ พนักงานที่ทำงานในโรงงานที่ตั้งอยู่ในเขตนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ จังหวัดลำพูน

3.3.2 การรวบรวมข้อมูล

1. ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) เก็บรวบรวมโดยวิธีการออกแบบสอบถามพนักงานในเขตนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ จังหวัดลำพูน จำนวน 400 ราย
2. ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) รวบรวมข้อมูลจากผลการศึกษา หนังสือ วารสาร สิ่งพิมพ์ งานวิจัยและเอกสารทางวิชาการที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งการค้นคว้าข้อมูลผ่านทางระบบอินเทอร์เน็ต

3.3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นแบบสอบถาม (Questionnaire) ที่มีโครงสร้างคำถามครอบคลุมประเด็นต่างๆ ที่ทำการศึกษา และนำไปทดสอบ (Pre-test) จำนวน 20 ชุด ที่เขตนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ จังหวัดลำพูน แล้วนำมาปรับปรุงแบบสอบถามให้สอดคล้องและง่ายต่อความเข้าใจของผู้ตอบ โดยแบบสอบถามมีลักษณะเป็นแบบคำถามปลายปิดและปลายเปิด แบ่งออกเป็น 3 ส่วน ได้แก่

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปด้านคุณลักษณะของประชากรและปัจจัยสำคัญทางด้านสังคมและด้านเศรษฐกิจที่มีผลต่อการออมของพนักงานในเขตนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ จังหวัดลำพูน เป็นคำถามที่ผู้ตอบต้องเลือกเพียงคำตอบเดียว (Multiple Choice Questions) ซึ่งเป็นข้อมูลเกี่ยวกับ เพศ อายุ ระดับการศึกษา รายได้รวมต่อเดือน ค่าใช้จ่ายรวมต่อเดือน ทรัพย์สินสุทธิ จำนวนผู้พึ่งพิง อิทธิพลของการโฆษณาและสิ่งจูงใจ

ส่วนที่ 2 พฤติกรรมการออมและปัจจัยที่ใช้ประกอบการตัดสินใจเลือกรูปแบบการออมของพนักงานในเขตนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ จังหวัดลำพูน โดยคำถามมีลักษณะเป็นคำถามประเภทปลายปิดและให้เลือกรายลำดับ

ส่วนที่ 3 ปัญหาที่พบในการออมและข้อเสนอแนะของพนักงานในเขตนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ จังหวัดลำพูน

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่จะได้จากการเก็บรวบรวมแบบสอบถามมาถอดรหัส และวิเคราะห์ข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมสถิติสำเร็จรูป (Statistical Package for the Social Sciences) ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

3.4.1 การวิเคราะห์เชิงพรรณนา (Descriptive Analysis)

การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนนี้ เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา เพื่ออธิบายสภาพทั่วไปของพนักงานในเขตนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ จังหวัดลำพูน ได้แก่ ค่าความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage) เกี่ยวกับ เพศ อายุ ระดับการศึกษา รายได้รวมต่อเดือน ค่าใช้จ่ายรวมต่อเดือน รายละเอียดค่าใช้จ่ายต่อเดือน ทรัพย์สินสุทธิ จำนวนผู้พึ่งพิง อิทธิพลของการโฆษณาและสิ่งจูงใจให้เกิดการออม การริเริ่มและอายุเริ่มต้นในวางแผนการออม ระดับของการเตรียมข้อมูลก่อนออม แหล่งที่มาของความรู้เกี่ยวกับการออม เหตุผลในการออม ลักษณะการออม รูปแบบการออม ระดับสภาพคล่องของรูปแบบการออม ระดับความเสี่ยงของรูปแบบการออม ระยะเวลาของรูปแบบการออม ระดับผลตอบแทนจากรูปแบบการออม ระดับความปลอดภัยของทรัพย์สินที่ได้รับจากหน่วยงานหรือสถาบันการเงินที่เลือกออม การเสียภาษีจากรูปแบบการออมมีผลต่อการตัดสินใจออม ปริมาณเงินออมต่อเดือนและปัญหาที่พบในการออม

3.4.2 การวิเคราะห์เชิงปริมาณ (Quantitative Analysis)

การศึกษานี้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลบนพื้นฐานหลักการทางเศรษฐศาสตร์ และการบริหาร แบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 เป็นการวิเคราะห์ปัจจัยสำคัญทางด้านสังคมและด้านเศรษฐกิจที่มีผลต่อการออมของพนักงานในเขตนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ จังหวัดลำพูน ด้วยวิธีการสร้างสมการถดถอยเชิงซ้อน (Multiple Linear Regression) เพื่อพิจารณาตัวแปรอิสระที่เหมาะสมและมีความสัมพันธ์กับตัวแปรตามมากที่สุด และหาค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรอิสระที่มีผลต่อตัวแปรตาม เพื่อทดสอบสมมติฐานที่กำหนดไว้ และนำผลการศึกษามาประกอบการอธิบายในเชิงพรรณนาต่อไป ซึ่งจำแนกตัวแปรได้ดังนี้

(1) ตัวแปรอิสระ (Independent Variables) ได้แก่ รายได้รวมต่อเดือน ค่าใช้จ่ายรวมต่อเดือน อายุ จำนวนผู้พึ่งพิง ระดับการศึกษา ทรัพย์สินสุทธิ การโฆษณาและสิ่งจูงใจที่มีผลให้เกิดการออม

(2) ตัวแปรตาม (Dependent Variables) ได้แก่ การออมหรือปริมาณการออมของพนักงานในเขตนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ จังหวัดลำพูน

และหาค่าความโน้มเอียงในการออมเฉลี่ย (Average Propensity to Save : APS) ของพนักงานในเขตนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ จังหวัดลำพูน เพื่อแสดงให้เห็นว่าเมื่อรายได้ 1 หน่วย พนักงานจะทำการออมเก็บไว้เท่าไร และพนักงานมีสัดส่วนการออมต่อรายได้เป็นอย่างไร ซึ่งหาได้จากสูตร $APS = \text{เงินออม (S)} / \text{รายได้ (Y)}$

ส่วนที่ 2 เป็นการวิเคราะห์ปัจจัยที่ใช้ประกอบการตัดสินใจเลือกรูปแบบการออมที่มีผลต่อการออมของพนักงานในเขตนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ จังหวัดลำพูน ด้วยการใช้ค่าสถิติไคสแควร์ (Chi-Square) เป็นตัวชี้วัด เพื่อทดสอบสมมติฐานที่กำหนดไว้ และนำผลการศึกษามาประกอบการอธิบายในเชิงพรรณนาต่อไป ซึ่งจำแนกตัวแปรได้ดังนี้

(1) ตัวแปรอิสระ (Independent Variables) ได้แก่ ระดับสภาพคล่องของรูปแบบการออม ระดับความเสี่ยงของรูปแบบการออม ระยะเวลาของรูปแบบการออม ระดับผลตอบแทนจากรูปแบบการออม ระดับความปลอดภัยของทรัพย์สินที่ได้รับจากหน่วยงานหรือสถาบันการเงินที่เลือกออม และการเสียภาษีจากรูปแบบการออม

(2) ตัวแปรตาม (Dependent Variables) ได้แก่ การออมหรือปริมาณการออมของพนักงานในเขตนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ จังหวัดลำพูน

3.5 แบบจำลองและสมมติฐานที่ใช้ในการศึกษา

3.5.1 แบบจำลองที่ใช้ในการศึกษา

ในการวิเคราะห์ปัจจัยสำคัญทางด้านสังคมและด้านเศรษฐกิจที่มีผลต่อการออมของพนักงานในเขตนิคมอุตสาหกรรม ภาคเหนือ จังหวัดลำพูน ได้สร้างแบบจำลองที่ใช้ในการวิจัยดังนี้

$$S_i = a_i + b_i Y + c_i EX + d_i O + e_i N + g_i E + h_i NW + j_i M + u_i$$

กำหนดให้

S = ปริมาณการออมของพนักงาน (บาท/เดือน)

Y = รายได้ (บาท/เดือน)

EX = ค่าใช้จ่าย (บาท/เดือน)

O = อายุ (ปี)

N = จำนวนผู้พึ่งพิง (คน)

E = ระดับการศึกษา (ปี)

NW = ทรัพย์สินสุทธิ (บาท)

M = อิทธิพลของการโฆษณาและสิ่งจูงใจ

โดยกำหนดให้ 1 = มีการโฆษณาและสิ่งจูงใจให้ออม

มีมาก ปริมาณการออมมากหรือการ

โฆษณาและสิ่งจูงใจให้ออมมีน้อย

ปริมาณการออมน้อย

0 = ไม่มี การโฆษณาและสิ่งจูงใจให้

ออมไม่มีผลต่อปริมาณการออม

u_i	=	ค่าความคลาดเคลื่อน
a_i	=	ค่าคงที่ (Constant)
$b_i, c_i, d_i, e_i, g_i, h_i, j_i$	=	ค่าสัมประสิทธิ์ (Coefficient)

3.5.2 สมมติฐานที่ใช้ในการศึกษา

ในการศึกษาปัจจัยสำคัญทางด้านสังคมและด้านเศรษฐกิจที่มีผลต่อการออมของพนักงานในเขตนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ จังหวัดลำพูน ได้กำหนดสมมติฐานไว้ดังรายละเอียดต่อไปนี้

สมมติฐานที่ 1 ปริมาณการออมของพนักงาน (S_i) จะมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับรายได้ของพนักงาน (Y_i)

$$S_i = f(Y_i) : f > 0$$

กล่าวคือ ถ้าพนักงานมีรายได้สูง ก็จะทำให้ปริมาณการออมของพนักงานมีมากหรือในทางกลับกัน ถ้าพนักงานมีรายได้น้อย ปริมาณการออมของพนักงานก็จะมีน้อยตามไปด้วย จากแนวคิดปัจจัยที่มีผลต่อการออม กล่าวคือ ลักษณะการกระจายรายได้ในกลุ่มชนมีผลต่อการออม โดยผู้ที่มีรายได้สูงย่อมจะมีการออมสูง เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงการกระจายรายได้ ย่อมจะมีการออมเปลี่ยนแปลงไปตามลักษณะของการกระจายรายได้

สมมติฐานที่ 2 ปริมาณการออมของพนักงาน (S_i) จะมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับค่าใช้จ่ายของพนักงาน (EX_i)

$$S_i = f(EX_i) : f < 0$$

กล่าวคือ ถ้าพนักงานมีค่าใช้จ่ายสูง ก็จะทำให้ปริมาณการออมของพนักงานมีน้อยหรือในทางกลับกัน ถ้าพนักงานมีค่าใช้จ่ายน้อย ปริมาณการออมของพนักงานก็จะมีมากตามไปด้วย จากทฤษฎีสมมติฐานรายได้สมบูรณ์ของ Keynes กล่าวคือ การบริโภคที่เพิ่มขึ้นนั้นจะน้อยกว่ารายได้ที่เพิ่มขึ้น ดังนั้นถ้ามีการใช้จ่ายน้อย ย่อมส่งผลให้มีการออมเพิ่มขึ้น

สมมติฐานที่ 3 ปริมาณการออมของพนักงาน (S_t) จะมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับอายุของพนักงาน (O_t)

$$S_t = f(O_t) : f' > 0$$

กล่าวคือ ถ้าพนักงานมีอายุมาก ก็จะทำให้ปริมาณการออมของพนักงานมีมากหรือในทางกลับกัน ถ้าพนักงานมีอายุน้อย ปริมาณการออมของพนักงานก็จะมีน้อยตามไปด้วย จากทฤษฎีสมมติฐานวัฏจักรชีวิตของ Ando-Modigliani ทฤษฎีการบริโภคตามช่วงอายุขัย นั่นคือ ผู้มีอายุในวัยกลางคนจะมีการออมสูงกว่าในวัยต้นและวัยปลายของชีวิต

สมมติฐานที่ 4 ปริมาณการออมของพนักงาน (S_t) จะมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับจำนวนผู้พึ่งพิงของพนักงาน (N_t)

$$S_t = f(N_t) : f' < 0$$

กล่าวคือ ถ้าพนักงานมีจำนวนผู้พึ่งพิงมาก ก็จะทำให้ปริมาณการออมของพนักงานมีน้อยหรือในทางกลับกัน ถ้าพนักงานมีจำนวนผู้พึ่งพิงน้อย ปริมาณการออมของพนักงานก็จะมีมากตามไปด้วย จากการศึกษาของ ซารินี ฉัตรไชยสิทธิกุล พบว่า จำนวนผู้พึ่งพิงมีความสัมพันธ์กับการออมของครัวเรือนในทิศทางตรงกันข้าม

สมมติฐานที่ 5 ปริมาณการออมของพนักงาน (S_t) จะมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับระดับการศึกษาของพนักงาน (E_t)

$$S_t = f(E_t) : f' > 0$$

กล่าวคือ ถ้าพนักงานมีระดับการศึกษาสูง ก็จะทำให้ปริมาณการออมของพนักงานมีมากหรือในทางกลับกัน ถ้าพนักงานมีระดับการศึกษาต่ำกว่า ปริมาณการออมของพนักงานก็จะมีน้อยตามไปด้วย จากแนวคิดปัจจัยที่มีผลต่อการออม กล่าวคือ ผู้ที่มีการศึกษาสูงจะออมมากกว่าผู้ที่มีการศึกษาน้อยกว่า ทั้งนี้อาจจะเนื่องจากผู้ที่มีการศึกษาสูงมักจะมีรายได้สูงกว่าหรือมีเงินที่เข้าใจในความสำคัญของการออมมากกว่า

สมมติฐานที่ 6 ปริมาณการออมของพนักงาน (S_t) จะมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับทรัพย์สินสุทธิ (NW_t)

$$S_t = f(NW_t) : f' < 0$$

กล่าวคือ ถ้าพนักงานมีทรัพย์สินสุทธิทางการเงินมาก ปริมาณการออมของพนักงานก็จะน้อยหรือในทางกลับกันถ้าพนักงานมีทรัพย์สินสุทธิทางการเงินน้อย ปริมาณการออมของพนักงานก็จะมีมากตามไปด้วย จากทฤษฎีสมมติฐานวัฏจักรชีวิตของ Ando-Modigliani ที่ว่าบุคคลจะให้ได้มาซึ่งอรรถประโยชน์ก็เพียงจากการบริโภคในปัจจุบันและการบริโภคในอนาคต ดังนั้นบุคคลจึงแสวงหาอรรถประโยชน์สูงสุดตลอดชีวิตของเขา เมื่อคำนึงถึงขีดจำกัดงบประมาณ (Budget

Constraint) ซึ่งเท่ากับทรัพย์สินสุทธิในปัจจุบันคูณด้วยมูลค่าคิดลดปัจจุบันของรายได้ที่คาดว่าจะเกิดขึ้นในอนาคต

สมมติฐานที่ 7 ปริมาณการออมของพนักงาน (S_t) จะมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับการโฆษณาและสิ่งจูงใจ (M_t)

$$S_t = f(M_t) : f' > 0$$

กล่าวคือ ถ้ารูปแบบการออมนั้นมีการโฆษณาและสิ่งจูงใจมาก ก็จะทำให้ปริมาณการออมของพนักงานมีมากหรือในทางกลับกัน ถ้ารูปแบบการออมนั้นมีการโฆษณาและสิ่งจูงใจน้อย ปริมาณการออมของพนักงานก็จะมีน้อยตามไปด้วย จากการศึกษาของ พนม กิติวัง พบว่า คริวเรือนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ให้ความสำคัญกับการโฆษณาจูงใจให้ออม เป็นเหตุผลสำคัญรองจากด้านความมั่นคงในสินทรัพย์ที่เลือกออม

ในการศึกษาปัจจัยที่ใช้ประกอบการตัดสินใจเลือกรูปแบบการออมที่มีผลต่อการออมของพนักงานในเขตนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ จังหวัดลำพูน ได้กำหนดสมมติฐานไว้ดังรายละเอียดต่อไปนี้

สมมติฐานที่ 8 ระดับของสภาพคล่องที่ได้รับจากรูปแบบการออมที่เลือกมีผลต่อปริมาณการออมของพนักงาน

กล่าวคือ ถ้ารูปแบบการออมที่เลือกนั้นมีสภาพคล่องสูง ก็จะทำให้ปริมาณการออมของพนักงานมีมากหรือในทางกลับกัน ถ้ารูปแบบการออมที่เลือกนั้นมีสภาพคล่องต่ำ ปริมาณการออมของพนักงานก็จะมีน้อยตามไปด้วย จากการศึกษาของ พนม กิติวัง พบว่า คริวเรือนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ให้ความสำคัญกับการออมในสินทรัพย์ที่มีสภาพคล่อง เป็นเหตุผลสำคัญรองจากความมั่นคงของสินทรัพย์ที่ออม

สมมติฐานที่ 9 ระดับของความเสี่ยงที่ได้รับจากรูปแบบการออมที่เลือกมีผลต่อปริมาณการออมของพนักงาน

กล่าวคือ ถ้ารูปแบบการออมที่เลือกนั้นมีความเสี่ยงสูง ก็จะทำให้ปริมาณการออมของพนักงานมีน้อยหรือในทางกลับกัน ถ้ารูปแบบการออมที่เลือกนั้นมีความเสี่ยงต่ำ ปริมาณการออมของพนักงานก็จะมีมากตามไปด้วย จากการศึกษาของ ธัญจิรา ชำรงราชนิตี พบว่า ผู้ออมจะเลือกออมผ่านสถาบันกลางทางการเงินที่มีนโยบายการลงทุนในตราสารหนี้ ที่มีระดับความเสี่ยงต่ำ

สมมติฐานที่ 10 ระยะเวลาของรูปแบบการออมที่เลือกมีผลต่อปริมาณการออมของพนักงาน

กล่าวคือ ถ้ารูปแบบการออมที่เลือกนั้นมีระยะเวลานาน ก็จะทำให้ปริมาณการออมของพนักงานมีน้อยหรือในทางกลับกัน ถ้ารูปแบบการออมที่เลือกนั้นมีระยะเวลาสั้น ปริมาณการออมของพนักงานก็จะมากตามไปด้วย จากการศึกษาของ คารณี วิทาศัย พบว่า ผู้ออมส่วนใหญ่จะเลือกออมในช่วงระยะเวลา 1-5 ปี

สมมติฐานที่ 11 ระดับของผลตอบแทนที่ได้รับจากรูปแบบการออมที่เลือกมีผลต่อปริมาณการออมของพนักงานการออมของพนักงาน

กล่าวคือ ถ้ารูปแบบการออมที่เลือกนั้นมีอัตราดอกเบี้ย/ผลตอบแทนสูง ก็จะทำให้ปริมาณการออมของพนักงานมีมากหรือในทางกลับกัน ถ้ารูปแบบการออมที่เลือกนั้นมีอัตราดอกเบี้ย/ผลตอบแทนต่ำ ปริมาณการออมของพนักงานก็จะน้อยตามไปด้วย จากการศึกษาของ ธิดารัตน์ สงวนศักดิ์และคารณี วิทาศัย พบว่า ผู้ออมให้ความสำคัญกับอัตราผลตอบแทนที่จะได้รับในระดับมาก

สมมติฐานที่ 12 ระดับของความปลอดภัยของทรัพย์สินที่ได้รับจากหน่วยงานหรือสถาบันการเงินที่เลือกมีผลต่อปริมาณการออมของพนักงาน

กล่าวคือ ถ้ารูปแบบการออมที่เลือกนั้นมีความปลอดภัยของทรัพย์สินที่ออมสูง ก็จะทำให้ปริมาณการออมของพนักงานมีมากหรือในทางกลับกัน ถ้ารูปแบบการออมที่เลือกนั้นมีความปลอดภัยของทรัพย์สินที่ออมต่ำ ปริมาณการออมของพนักงานก็จะน้อยตามไปด้วย จากการศึกษาของ ัญญจิรา ชำรงราชนิตี พบว่า ผู้ออมให้ความสำคัญกับความมั่นคงปลอดภัยของเงินออมในระดับมาก

สมมติฐานที่ 13 ระดับของการเสียภาษีจากรูปแบบการออมที่เลือกมีผลต่อปริมาณการออมของพนักงาน

กล่าวคือ ถ้ารูปแบบการออมที่เลือกนั้นมีการเสียภาษีในอัตราที่สูง ก็จะทำให้ปริมาณการออมของพนักงานมีน้อยหรือในทางกลับกัน ถ้ารูปแบบการออมที่เลือกนั้นมีการเสียภาษีในอัตราที่ต่ำกว่า ปริมาณการออมของพนักงานก็จะมากตามไปด้วย จากการศึกษาของ ธิดารัตน์ สงวนศักดิ์ พบว่า ผู้ออมให้ความสำคัญกับการออมในสินทรัพย์ที่ไม่เสียภาษีในระดับมาก